

Διδαχή και έμπειρία

διά χάρτου και μέλανος (Β΄ Ιωάννου 12)

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΛΟΥΚΑ (Λουκ. 8,5-15) Τοῦ Σπορέως

13 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2019

Ἡ Ἐκκλησία μας θεωρεῖ τὴν σημερινὴ ἡμέρα, γνωστὴ ὡς Κυριακὴ τοῦ Σπορέως, ἀπαρχὴ τῆς νέας κατηχητικῆς περιόδου, δηλαδὴ τῶν κατηχητικῶν σχολείων μας, τῶν ἐποικοδομητικῶν ὁμιλιῶν, τῶν ποικίλων πνευματικῶν συνάξεων καὶ τῶν διαφόρων τρόπων μὲ τοὺς ὁποίους φωτίζει ὁ Θεὸς ὅλους μας, ὥστε νὰ προβληματιζόμεστε γύρω ἀπὸ τὸ περιεχόμενο τῆς πίστεως καὶ τῆς ἱερᾶς Παραδόσεώς μας. Μέσα σ'αυτοὺς τοὺς τρόπους ἐντάσσεται καὶ τὸ κήρυγμα στοὺς Ναοὺς καὶ μάλιστα ἔχει πρωτεύοντα ρόλο ἐπειδὴ ἀντλεῖ ὅπωςδήποτε ἀπὸ τὰ ἱερά κείμενα ποὺ διαβάζονται στοὺς ναοὺς μας, τὸ εὐαγγελικὸ συχνότερα καὶ τὸ ἀποστολικὸ σπανιότερα. Αὐτὰ τὰ κείμενα, ὅπως καὶ ὀλόκληρη ἡ Ἁγία Γραφή, ἀποτελοῦν τὸν ὁδοδείκτη προκειμένου οἱ χριστιανοὶ νὰ βαδίζουμε σωστά, χωρὶς παρεκκλίσεις καὶ ἐπικινδυνότητες τὴν «κατὰ Χριστὸν» ζωὴ μας.

Βέβαια, ἐδῶ χρειάζεται ἰδιαίτερη φροντίδα, τὴν ὁποία πρέπει νὰ καταβάλουν οἱ εἰδικοί θεολόγοι κληρικοί ὁμιλητὲς στοὺς Ναοὺς μας, ὥστε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ νὰ φτάνει στὰ αὐτιά τῶν χριστιανῶν μας μὲ κατανοητὸ τρόπο, μὲ ἥπιο τόνο καὶ ποιμαντικὸ ἐνδιαφέρον, προκειμένου νὰ πείσει, νὰ φωτίσει καὶ νὰ ζεστάνει τὴν καρδιά τους. Τὸ «μυστικὸ» γιὰ μιὰ τόσο εὐλογημένη ἀπόδοση τοῦ κηρύγματος καὶ ἀνταπόκριση στὶς ἀνάγκες καὶ τὶς ἀπορίες τῶν χριστιανῶν μας, εἶναι οἱ ὁμιλητὲς θεολόγοι κληρικοί, ποὺ πρέπει, περισσότερο νὰ προσεύχονται καὶ νὰ μελετοῦν, ἐνῶ συγχρόνως νὰ ἀγαποῦν καὶ νὰ πονοῦν ὅσους ἀκοῦνε τὸ κήρυγμα, τόσο

στοὺς Ναοὺς, ὅσο καὶ στὶς διάφορες κατηχητικὲς συνάξεις μας. Εἶναι ἀνάγκη πλέον, ὁ σύγχρονος θεολόγος ὁμιλητὴς, κληρικός ἢ λαϊκός, νὰ στηρίζει, νὰ ἐνισχύει, νὰ παρηγορεῖ, νὰ δίνει ἐλπίδα, νὰ σπογγίζει τὰ δάκρυα, νὰ παρακινεῖ σὲ μετάνοια καὶ ἐπιστροφή στὸ Χριστὸ καὶ στὴν Ἐκκλησία. Νὰ μὴν προσβάλλει, νὰ μὴν ἐξευτελίζει, νὰ μὴν ἐκθέτει κανέναν. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι καὶ θεραπευτήριον ἀλλὰ ὄχι δικαστήριον. Μεταχειρίζεται ποιμαντικὲς μεθόδους, ὄχι παιδονομικὲς τακτικὲς. Ἡ Ἐκκλησία μὲ τὸ κήρυγμά της στερεώνει τὸν ἄνθρωπο καὶ τοῦ δίνει περιεχόμενο, προοπτικὴ, χαρὰ καὶ ἐλπίδα.

Στὴν προσπάθειά της αὐτῆ, ἡ Ἐκκλησία ἀφουγκράζεται καὶ τὸ γνωστικὸ ἐπίπεδο τῆς κάθε ἐποχῆς, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐνδιαφέροντα τῶν χριστιανῶν της σὲ κάθε τόπο. Ἔτσι σήμερα, πράγματι στὸν τόπο μας οἱ Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι δὲν κατανοοῦν τὰ ἱερά μας κείμενα, ἐπειδὴ στὰ σχολεῖα δὲν διδάσκονται μὲ ἐπάρκεια τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικά. Ὅποτε, τὸ κήρυγμα ὀφείλει πρῶτα νὰ ἐρμηνεύσει τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ στὴ συνέχεια νὰ ἐμβαθύνει σ'αὐτόν. Ἐπειτα, τὰ ἐνδιαφέροντα τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς μας εἶναι βασικὰ ἢ οικονομικὴ βελτίωση καὶ ἢ κοινωνικὴ ἀνέλιξή τους καὶ σὲ κάποιο περιθώριον αὐτῆς τῆς δίνης, ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος νοιάζεται καὶ γιὰ τὴν πνευματικὴ του τροφοδοσία. Ὅποτε, τὸ κήρυγμα, ὀφείλει νὰ ἐξηγήσει γιὰτί εἶναι ἀνάπηρος ἓνας ἄνθρωπος, ὅταν δὲν τρέφει ταυτόχρονα μὲ τὸ σῶμα του καὶ τὴν ψυχὴ του. Καὶ μάλιστα, πρὶν ἀρχίσει ἢ ψυχὴ του νὰ λιμοκτονεῖ ἢ πρὶν νεκρωθεῖ κάθε ἰκμάδα της ἀπὸ «νευρικὴ ἀνορεξία» τοῦ πνεύματός της.

Όμως, τὸ σημαντικότερο πὸν χρειάζεται γιὰ νὰ δράσει εὐεργετικὰ τὸ κήρυγμα, εἶναι νὰ ἀποφασίσουμε οἱ ἀκροατὲς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ νὰ ἐμπιστευόμαστε τὴν Ἐκκλησία Του, ἢ ὁποία εἶναι «ὁ Χριστὸς πὸν παρατείνεται στοὺς αἰῶνες», μέχρι τὴν ἐποχὴ μας. Ἡ διδασκαλία τοῦ Θεανθρώπου δὲν ἦταν γιὰ μιὰ συγκεκριμένη ἐποχὴ, γιὰ ἕναν μόνο λαό, γιὰ κάποιες εἰδικὲς ἀνάγκες τῶν τότε ἀνθρώπων καὶ τῶν συνθηκῶν τῆς τότε ζωῆς τους. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι πάντα «ζωντανὸς καὶ ἀποτελεσματικὸς», εἶναι «δραστικὸς σὰν δίκκοπο μαχαίρι». Εἶναι γιὰ κάθε ἐποχὴ καὶ κάθε γεννεὰ ἀνθρώπων. Ὅμως, χρειάζεται νὰ ἐμπιστευόμαστε τὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ εἴμαστε ἀπολύτως βέβαιοι ὅτι οἱ ἐντολὲς πὸν μᾶς δίνει ἀφοροῦν στὸ συμφέρον μας. Ὁ Χριστὸς εἶχε προτείνει νὰ σηκώσουμε τὸν σταυρό μας καὶ ὅταν ἀποφασίσουμε νὰ τὸ κάνουμε, τότε θὰ διαπιστώσουμε ὅτι δὲν εἶναι βαρὺς. Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ, εἶναι φῶς πὸν φωτίζει τὴ νύχτα τῆς ζωῆς μας. Εἶναι τρόπος πὸν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ χαροῦμε τὴ ζωὴ μας καὶ νὰ τὴ ζήσουμε ἀντιγράφοντας τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ τὴ δοῦμε κάτω ἀπὸ τὸ πρῖσμα τῆς Ἀναστάσεώς Του. Αὐτὴ ἡ ἐμπιστοσύνη στὴν Ἐκκλησία, εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητη, προκειμένου νὰ βιώσουμε τὴ βασιλεία Του μεσα μας, ἀπὸ αὐτὴν ἐδῶ ἀκόμα τὴ ζωὴ μας, στὴ γῆ, «ὅπως θὰ τὴ ζήσουμε στὸν οὐρανό. Συνήθως, οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐμπιστευόμαστε τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ, σὰν καὶ νὰ νομίζουμε ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν θέλει «τὸ καλό» μας. Μιλᾷει ἢ Ἐκκλησία καὶ ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἀποφεύγει νὰ ἀκούσει ἢ ἂν ἀκούσει, ἀκούει μὲ δυσπιστία. Ὅποτε, ἔπειτα, ὅταν μᾶς βροῦν οἱ μέριμνες καὶ οἱ φροντίδες γιὰ τὴ ζωὴ, ἢ ἐλλειμματικὴ ἐμπιστοσύνη μας στὸν Χριστὸ πνίγεται μέσα στὰ ἀγκάθια τοῦ βίου μας. Ἀκούγεται ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο καὶ βρίσκει τὴν καρδιά μας σκληρὴ σὰν πέτρα, ὅποτε δὲν καρποφορεῖ, δὲν ἀναπτύσσεται μέσα στὴ ζεστασιὰ τοῦ εὐκρατοῦ κλίματος,

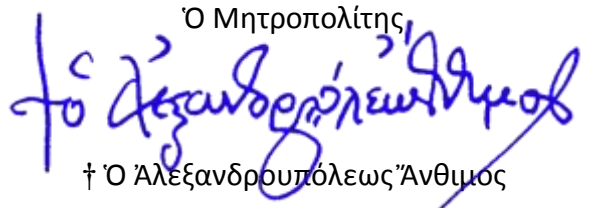
τοῦ ζεστοῦ χῶματος μὲ τὰ θρεπτικὰ συστατικὰ τῆς γῆς.

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές μου·

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ὀρθώνει τὸν ἐγωϊσμό του μπροστὰ στὴ δροσερὴ αὔρα τοῦ θελήματός τοῦ Θεοῦ, τότε βλασφημεῖ καὶ διώχνει τὴν εὐλογία Του ἀπὸ τὴ ζωὴ του. Τὸ μυαλό μας μπορεῖ νὰ διερευνᾷ τὰ πάντα, νὰ ἀναζητᾷ κάθε γνώση καὶ νὰ ἀποκτᾷ κάθε ἐμπειρία, ὅμως ὑπάρχουν καὶ καταστάσεις πὸν τὶς προσεγγίζουμε μόνο ὅταν τὶς ἐμπιστευθοῦμε. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ μυστήριό τοῦ Θεοῦ πὸν ἀποκαλύπτεται διαρκῶς στὸν κόσμο. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ μυστήριό τῆς σωτηρίας μας. Ἐξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία δὲν ὑπάρχει σωτηρία. Ὅμως χρειάζεται νὰ δείξουμε ἐμπιστοσύνη στὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ καὶ στὴν ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας. Προσωπικὲς ποιμαντικὲς τακτικὲς, προσέγγιση τοῦ Θεοῦ «μὲ τὸ δικό μας τρόπο», ἐωσφορικὲς ἐκκλησιαστικὲς ἐπαναστάσεις, αὐθαίρετη σωτηρία σὲ προσωπικούς παράδεισους, ὀδηγοῦν σὲ βέβαιη ἀπώλεια ψυχῶν καὶ δεδομένη κόλαση. Ὁ πρόσκαιρος φανατικὸς ἐγωϊσμὸς καὶ ἡ ἐσκεμμένη ἐναντίωση στὴν Ἐκκλησία καὶ στὸν λόγο της, στὸν τρόπο της καὶ στὴν παράδοσή της, ὀδηγεῖ μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ τὴν ἀσφαλῆ ποίμνη τῆς Ἐκκλησίας Του. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅπως μᾶς τὸν δίδαξε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, μᾶς κάλεσε σὲ ἐνότητα γύρω ἀπὸ Ἐκεῖνον, μὲ ἐτοιμότητα νὰ μείνουμε μπολιασμένοι στὸ ἕνα καὶ μοναδικὸ σῶμα Του, πὸν εἶναι ἡ Ἐκκλησία Του. Ἡ Μία, Ἁγία, Ὁρθόδοξη, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία Του.

Μὲ εὐχὲς καὶ ἀγάπη Χριστοῦ,

Ὁ Μητροπολίτης

† Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως Ἀνθιμος